

บทความ วิชาการ เรื่อง

อุปกรณ์ตัดเย็บเสื้อผ้า และการวัดตัวเมื่อตัดกระโปรง

เสื้อผ้าที่ใช้ห่อหุ้มร่างกายของมนุษย์เราทุกวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง เด็กหรือคนชรา ยากหรือผู้มีอันจะกิน ถือได้ว่าเป็นปัจจัย 1 ใน 4 ที่สำคัญยิ่ง ซึ่งจะขาดเสียไม่ได้ โดยจะเห็น ได้ว่าปัจจุบันนี้จะไม่เห็นว่าใครคนไหนเลยที่ไม่สวมใส่เสื้อผ้า ดังนั้นอาชีพการตัดเย็บ จึงนับได้ว่าเป็นอาชีพที่สามารถเลี้ยงชีพได้อย่างมั่นคงถาวร ยิ่งเป็นผู้ที่มีความสามารถในการออกแบบเสื้อผ้าและมีฝีมือในการตัดเย็บละเอียดปราณีตด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้มีรายได้ดีมากขึ้นลูกค้าไม่ขาดหายไปจากร้านเลย แต่อาชีพการตัดเย็บเสื้อผ้า ก็ต้องอาศัยอุปกรณ์ในการตัดเย็บเสื้อผ้าที่พร้อม จึงจะทำให้การประกอบอาชีพช่างตัดเย็บเสื้อผ้าสามารถแสดงฝีมือได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นสำหรับการนำเสนอองค์ความรู้ในครั้งนี้ จึงขอเสนออุปกรณ์ในการตัดเย็บเสื้อผ้า ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. กระดาษสร้างแบบ ส่วนมากจะใช้เป็นกระดาษขาวปอนด์ หรือกระดาษปรูฟ (สีนวล) ก็ได้ ลองซื้อมาทดลองใช้สัก 12 แผ่น ก่อนก็ได้
2. กระดาษพิมพ์การ์ด ลักษณะเหมือนกระดาษกล่องทั่วไป เนื้อแข็งและหนา ใช้เพื่อทำแบบตัดเบื้องต้น เป็นแม่แบบของกระโปรงใช้ประมาณ 5-6 แผ่น
3. กระดาษคาร์บอน ใช้กึ่งให้เกิดขึ้นบนผ้า ต้องใช้เฉพาะกระดาษคาร์บอนที่กึ่งผ้าเท่านั้น เพราะเมื่อซักแล้ว รอยกึ่งจะหลุดออกหมด (กระดาษคาร์บอนที่ใช้รองเขียน รอยกึ่งจะมีสีดำ ถ้าติดผ้าแล้วซักออกยาก) มีขายเป็นซอง มีสีต่างๆ ให้ใช้ใกล้เคียงกับสีผ้า
4. กรรไกรตัดผ้า ควรใช้กรรไกรอย่างคิขนาด 7-8 นิ้ว ปลายแหลม น้ำหนักเบา จะช่วยให้ตัดผ้าได้สบาย ไม่เจ็บมือ
5. กรรไกรตัดกระดาษ เป็นกรรไกรราคาถูก ใช้ตัดกระดาษโดยเฉพาะ (ห้ามใช้กรรไกรตัดผ้าไปตัดกระดาษ)
6. เข็มสอย มีหลายเบอร์ ผ้าเนื้อหนาใช้เบอร์ 8 ผ้าเนื้อบางใช้เบอร์ 11 ปักลูกบิดใช้เบอร์ 12
7. เข็มหมุด นิยมใช้เข็มเล่มเล็กยาว หัวโต ซื่อเป็นกล่องจะประหยัดมาก
8. หมอนปักเข็มหมุด มีเพื่อความสะดวกในการหยิบเข็มหมุดไปใช้งาน
9. ขอบเอว เป็นผ้าเทปเนื้อแข็ง มีหลายขนาด สำหรับใส่ขอบเอวให้แข็ง และใช้คาดเอวเมื่อต้องการวัดตัว
10. ซอร์คเจียนผ้า เป็นแป้งรูปสามเหลี่ยม ขอบบาง มีหลายสี ควรเลือกใช้สีใกล้เคียงกับสีผ้า ที่นิยมคือ สีขาวกับสีเหลือง
11. ด้ายเนา เป็นด้ายเนื้อเปื่อย ใช้เนาตะเข็บลงตัว เมื่อเย็บจักรทับจะดึงออกได้ง่าย
12. ดินสอดำ ใช้ดินสอดำเนื้ออ่อน ขนาด HB ดีที่สุด
13. ยางลบ ใช้สำหรับลบบริเวณที่มีรอยดินสอดำที่ไม่ต้องการ
14. ดินสอด่าง-น้ำเงิน เป็นดินสอดำ 2 สี ในแท่งเดียวกัน ใช้เขียนทับเส้นที่ต้องการใช้งาน
15. ลูกกึ่ง ใช้กึ่งรอยบนผ้าและบนกระดาษ ลูกกึ่งชนิดฟันแหลมใช้กับผ้าเนื้อหนา ฟันทุใช้กับผ้าเนื้อห่าง ส่วนลูกกึ่งที่ไม่มีฟันเลยใช้กับผ้าซาติน กึ่งแล้ว เนื้อผ้าจะไม่ขาด

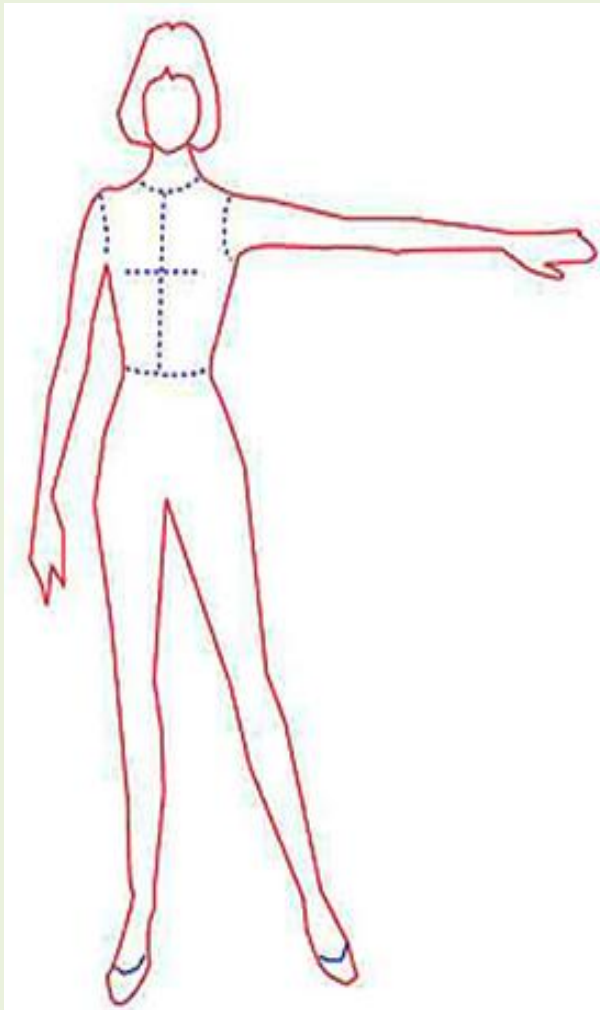
16. สายวัด ใช้ได้ดี มีตัวเลขทั้งนิ้วและเซนติเมตร
17. สก๊อตเทป ใช้ติดกระดาษเมื่อแยกแบบ จะสะดวกดีกว่าใช้แปรงเป็ยก
18. ที่เลาะผ้า เป็นเหล็ก 2 ขา ใช้เลาะผ้าได้สะดวกและรวดเร็ว
19. บรรทัด ใช้ขนาดยาว 60 เซนติเมตร เนื้อบรรทัดใช้เป็นไม้หรือพลาสติกก็ได้
20. ไม้โค้ง มีทั้งพลาสติกและโลหะ ใช้ในการวางเส้นโค้งให้รวดเร็วและถูกต้อง
21. ไม้ฉาก รูปสามเหลี่ยม เนื้อพลาสติกจะทำงานได้รวดเร็วกว่าเนื้อไม้
22. สมุดจด ใช้สำหรับจดหรือบันทึกข้อมูลขนาดเสื้อผ้า อาจจะทำเป็นแบบฟอร์มมาตรฐานก็ได้ ตามข้อที่ 3 ของขั้นตอนการวัดตัวเพื่อตัดกระโปรง

ส่วนการวัดตัวเพื่อตัดกระโปรง มีขั้นตอนและรายละเอียดดังนี้

วิธีการวัดตัวเพื่อตัดกระโปรง

ภาพในสมุดวัดตัว ให้คัดลอกออกไปเพื่อทำเป็นตัวอย่าง

ทำการวัดตัว แล้วจดค่าที่วัดได้ลงตามหัวข้อที่กำหนดให้

สมุดวัดตัว

วันที่

ชื่อ

ที่อยู่- โทรศัพท์

วันที่รับงาน

ขนาด

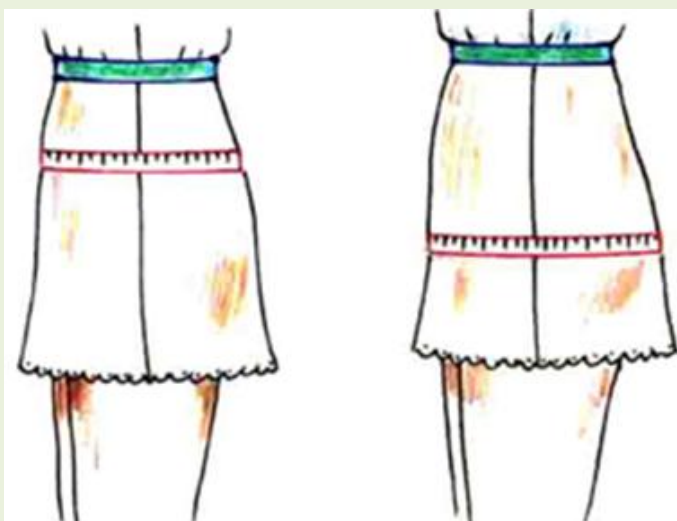
คอหน้า-เอว	คอหน้า-เอว
คอข้าง-เอว	คอข้าง-พื้น
เอวหน้า-พื้น	เอวหลัง-พื้น
รอบอก	รอบใต้อก
รอบคอ	รอบเอว
รอบหน้าท้อง.....	รอบสะโพก
รอบข้อมือ	รอบเป้า
รอบเข่า	รอบข้อเท้า.....
อกสูง	อกห่าง
บ่าหน้า	บ่าหลัง
ไหล่กว้าง	ไหล่-ศอก
ไหล่-ข้อมือ	วงแขน
โคนแขน	รอบข้อศอก
โคนขา	เอว-เข่า
เสื้อยาว	แขนยาว
กระโปรงยาว	กางเกงยาว

นำดลงตัว วันที่

หมายเหตุ

การเตรียมตัว

1. ก่อนวัดตัว ควรถอดกระโปรงชั้นนอกออก สวมเพียงกางเกงหรือกระโปรงชั้นในเท่านั้น
 2. ควรถอดรองเท้า เพื่อวัดความยาว จากช่วงเอว ถึงพื้น ตามสัดส่วนที่แท้จริง
 3. นำผ้าขอบเอวมาคาดเอาไว้ ให้พอดีกับรอบเอวจริง
1. วัดรอบเอว ให้วัดตรงส่วนที่คอดที่สุดของเอว โดยให้วัดทับผ้าขอบเอวที่คาดไว้ การวัดให้วัดให้พอดี ไม่ควรให้คับไป หรือหลวมเกินไป
 2. วัดรอบหน้าท้อง ให้มองด้านข้าง แล้ววัดตรงส่วนที่ยื่นที่สุดของหน้าท้อง โดยวางสายวัดโอบรอบตัว ต้องวัดให้พอดีกับหน้าท้อง
 3. วัดรอบสะโพก ให้มองด้านข้าง แล้ววัดตรงส่วนที่ยื่นที่สุดของสะโพก โดยวางสายวัดโอบรอบตัว ต้องวัดให้พอดีกับสะโพก

การวัดรอบหน้าท้อง

การวัดรอบสะโพก

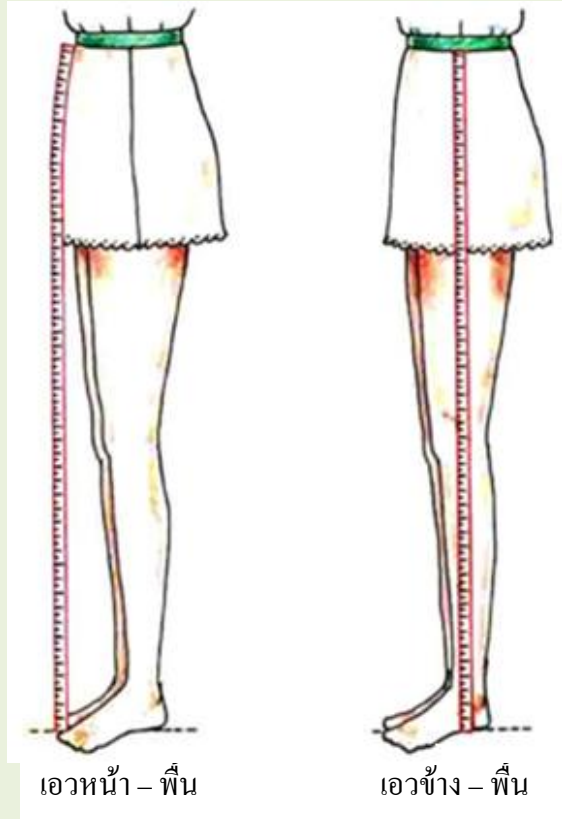
4. วัดความยาวช่วงเอวหน้าถึงเส้นหน้าท้อง โดยวางสายวัดให้ชิดใต้ขอบเอว จากกึ่งกลางเอวด้านหน้า ลงมาหาส่วนที่ยื่นที่สุดของหน้าท้อง
5. วัดความยาวช่วงเอวหลังถึงเส้นสะโพก โดยวางสายวัดให้ชิดใต้ขอบเอว จากกึ่งกลางเอวด้านหลัง ลงมาหาส่วนที่ยื่นที่สุดของสะโพก

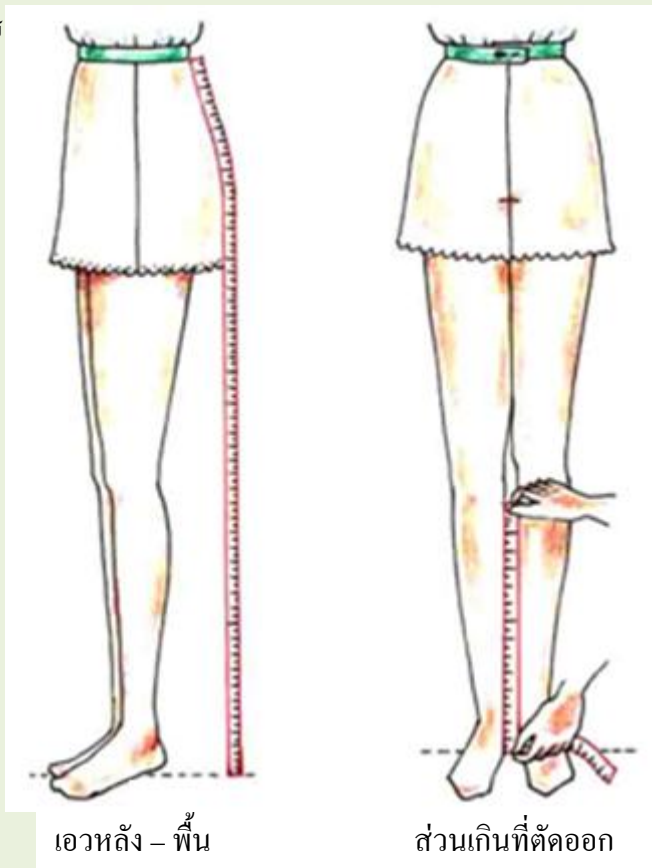
ช่วงเอว – หน้าท้อง

ช่วงเอว – สะโพก

6. วัดความยาวช่วงเอวหน้าถึงพื้น โดยวางสายวัดให้ชิดใต้ขอบเอว จากกึ่งกลางเอวด้านหน้า ลงไปถึงพื้น
7. วัดความยาวช่วงเอวข้างถึงพื้น โดยวางสายวัดให้ชิดใต้ขอบเอวด้านข้าง ลงไปถึงพื้น

8. วัดความยาวช่วงเอวด้านหลังถึงพื้น โดยวางสายวัดให้ชิดใต้ขอบเอวด้านหลัง ลงไปถึงพื้น
9. วัดความยาวของกระโปรงส่วนที่ไม่ต้องการ โดยวัดจากชายกระโปรงส่วนที่ต้องการ ลงไปถึงพื้นด้านหน้า ได้ความยาวเท่าใด นำไปลบความยาวจากเอวถึงพื้น ตามที่วัดไว้ ทั้ง 3 ด้าน เพื่อให้เหลือความยาวของกระโปรงเฉพาะส่วนที่ต้องการ

การวัดความยาวจากเอวถึงพื้นทั้ง 3 ด้าน จะได้ความยาวที่แตกต่างกัน ทั้งนี้เกิดจากเส้นเอวของแต่ละคนมีความสูง-ต่ำต่างกัน จากสาเหตุ

1. ผู้ที่สะโพกนอน ความยาวด้านหลังจะเพิ่มมากขึ้น
2. ผู้ที่ท้องปuffy ความยาวด้านหน้าจะเพิ่มมากขึ้น
3. ผู้ที่เอวต่ำ ช่วงตัวตอนบนยาว จะทำให้ความยาวด้านหลังน้อยลง
4. ผู้ที่ช่วงตัวด้านหน้ายาว เส้นเอวต่ำ จะทำให้ความยาวด้านหน้าน้อยลง

สมมติว่า ผลที่ได้จากการวัดตัวครั้งนี้ นำมาบวกลบเพิ่มเติมแล้วได้ค่า ดังนี้

1. รอบเอว = 64	เซนติเมตร
2. รอบหน้าท้อง = 80 + 2	เซนติเมตร
3. รอบสะโพก = 90 + 2	เซนติเมตร
4. ความยาวจากเส้นเอว ถึง เส้นหน้าท้อง = 10	เซนติเมตร
5. ความยาวจากเส้นเอว ถึง เส้นสะโพก = 20	เซนติเมตร
6. ความยาวจากเส้นเอวหน้า ถึง พื้น = 99 - 40 (ข้อ 9) = 59	เซนติเมตร
7. ความยาวจากเส้นเอวข้าง ถึง พื้น = 100 - 40 = 60	เซนติเมตร
8. ความยาวจากเส้นเอวหลัง ถึง พื้น = 98 - 40 = 58	เซนติเมตร
9. ความยาวขาขจรโปรง ส่วนที่ไม่ต้องการ = 40	เซนติเมตร

ค่าที่ได้จากการวัดนี้ ควรจดไว้ในสมุด เพื่อเป็นข้อมูลให้ลูกค้าในโอกาสต่อไป

แหล่งที่มา <http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=addsiripun&month=01-2007&date=07&group=2&gblog=1>

เรียบเรียงโดย นางนิภาภรณ์ เก่งนำชัยตระกูล
แผนกวิชาผ้าและเครื่องแต่งกาย